

Той бѣше мраченъ.... Интригитѣ пакъ почнѣхъ наоколо, по това е вече достояние на исторiята. За сега азъ мѣлча за тѣхъ.... Нека нечистата съвѣсть на неговитѣ неприятелѣ при животътъ и неговитѣ приятелѣ слѣдъ смъртъта, сама да говори. Повече безнощадна Немезида, нѣма и не ще бѣде.

— Разумѣва са, вий съ насъ ли ще бѣдете? обърнѣ са къмъ мене Скобелевъ.

— Да.....

— Утрѣ азъ трѣгвамъ въ Адрианополь...

— Нимѣ отрядътъ ви е отпочинѣлъ?

— Азъ днесъ обходихъ войскитѣ си: питамъ, пуждно ли ви е отпочивание, братья.... искате ли да дадемъ на турцитѣ время да са приготвятъ?.... Никакъ не, отговори хъ тѣ.... Но, и ще ги поведѣмъ.... У тѣхъ има свой *point d'honneur*.....

— Именно?

— Тѣмъ имъ са иска по-рано отъ гвардiята да пристигнѣтъ. Кѣдѣ да достигнѣтъ незнайтъ, защото за смѣствованiето на Одринъ тѣ са научи хъ само сега... Мислятъ, че въ Цариградъ ги завождамъ.....

— А въ Цариградъ ний и отиваме.

Скобелевъ вспихъ.

— Белкимъ инакъ е възможно?.... Инакъ не бива.... Нужно е да са даде на Россiя това удовлетворение... Ний можемъ да са спрѣмъ само на Босфорътъ.

И отпослѣ са остановихме на Босфорътъ, само безъ да дойдемъ до Стамбулъ!....

Въ Казанъжъ на Скобелева нѣмаше нито една минута отпочивка, а прѣзъ время на отпочивката той никѣдѣ не бѣше сгодянтъ, ставаше нестерпимо капризенъ, на всичко недоволенъ. Това бѣше дѣятелна, бойовна натура, която спокойствието изпуряваше много повече, отъ колкото най кипящата, най безирѣкъенатата работа.... Ако нѣмаше работа, той я измислюваше.... Любимата му въ това время поговорка бѣше: „Россiя не чака, да са отпочива нѣма кога, отпочивка въ гроба...“ И, дѣйствително, той намѣри почивката си само подъ стѣфаныйтъ покривъ, донесенъ въ хотела Дюсео отъ Законоохранскiй мѣнастирь. Той са страхуваше отъ почивката.

Нищо така не развращава както спокойствието; нищо така не обезсилва както отпочивката.

За него борбата бѣше необходимостъ, животъ.... Азъ